

**БІЛОЦЕРКІВСЬКА МІСЬКА РАДА
КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ
Р І Ш Е Н Н Я**

від 10 листопада 2020 року

м. Біла Церква

№ 683

Про вирішення судового спору щодо визнання неповнолітнього Малюти В.Ю. таким, що втратив право користування житловим приміщенням

Виконавчий комітет Білоцерківської міської ради розглянув подання служби у справах дітей Білоцерківської міської ради від 30 жовтня 2020 року № 1301 та рекомендації комісії з питань захисту прав дитини при виконавчому комітеті Білоцерківської міської ради (протокол від 28 жовтня 2020 року № 15) з питання визнання неповнолітнього року народження, таким, що втратив право користування житловим приміщенням.

У провадженні Білоцерківського міськрайонного суду Київської області перебуває справа

яка діє в своїх інтересах та в інтересах неповнолітнього сина , третя особа: служба у справах дітей Білоцерківської міської ради, про визнання особи такою, що втратила право користування житловим приміщенням (ухвала Білоцерківського міськрайонного суду Київської області від 08 вересня 2020 року).

Відповідно до положень статті 19 Сімейного кодексу України при розгляді судом спорів щодо визнання дитини такою, що втратила право користування житловим приміщенням, є обов'язковою участь органу опіки та піклування, представленого належною юридичною особою. Орган опіки та піклування подає суду письмовий висновок щодо розв'язання спору.

В ході розгляду матеріалів справи встановлено, що позивач є власником житла, яке знаходиться за адресою: , м. Біла Церква, Київська область (свідоцтво про право на спадщину за законом від 17 січня 2020 року, видане державним нотаріусом Першої Білоцерківської міської державної нотаріальної контори Київської області спадкова справа № , зареєстровано в реєстрі за). Відповідно до витягу з реєстру територіальної громади м. Біла Церква від 09 червня 2020 року № , наданого управлінням адміністративних послуг Білоцерківської міської ради, у вищевказаному житлі зареєстровані відповідач року народження, та її неповнолітній син року народження.

Позивач року народження, який є батьком відповідача та дідом неповнолітнього , у позовній заяві зазначив, що він заперечує проти проживання відповідача із неповнолітнім сином у спірному житлі, оскільки вони не є членами його сім'ї в розумінні частини першої статті 6 Сімейного кодексу України та чинять йому перешкоди у користуванні власністю й не бажають самостійно знятися з реєстрації і виселитися зі спірної квартири. Позивач зазначив, що у нього в майбутньому можуть виникнути труднощі

здійсненні права на відчуження нерухомості, тому він змушений звернутися до суду за захистом своїх прав.

Відповідач _____ подала до суду відзив на позовну заяву від 05 жовтня 2020 року, де зазначила, що вона зареєстрована та постійно проживає у спірному житлі з 05 жовтня 2001 року, а з 24 січня 2006 року за цією адресою зареєстрований та проживає її неповнолітній син _____. Власником цього житла був _____, батько позивача, який _____ року помер. Весь час проживав у спірному житлі з родиною онуки _____, яка доглядала за ним та утримувала належну йому квартиру. Але не встиг за життя розпорядитися квартирою на користь _____, і право власності на квартиру набув її батько _____ на праві на спадщини за законом. Також відповідач вказала, що з моменту її реєстрації у спірному житлі за адресою: вул _____, м. Біла Церква, Київська область, її батько ніколи не проживав тут та не був зареєстрований, оскільки він має власне житло за адресою: вул _____ м. Біла Церква, Київська область, де зареєстрований та фактично проживає на даний час.

Чинним законодавством України передбачено захист житлових прав дітей. Зокрема, статтею 47 Конституції України встановлено, що ніхто не може бути примусово позбавлений житла інакше як на підставі закону за рішенням суду.

Частиною 1 статті 3 Конвенції про права дитини від 20 листопада 1989 року (ратифікована Україною 27 лютого 1991 року, дата набуття чинності для України 27 вересня 1991 року) визначено, що в усіх діях щодо дітей, незалежно від того, здійснюються вони державними чи приватними установами, що займаються питанням соціального забезпечення, судами, адміністративними чи законодавчими органами, першочергова увага приділяється якнайкращому забезпеченню інтересів дитини.

Згідно із частиною 7 статті 7 Сімейного кодексу України дитина має бути забезпечена можливістю здійснення її прав, установлених Конституцією України, Конвенцією про права дитини, іншими міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Законом України «Про охорону дитинства» встановлено, що забезпечення найкращих інтересів дитини - дії та рішення, що спрямовані на задоволення індивідуальних потреб дитини відповідно до її віку, статі, стану здоров'я, особливостей розвитку, життєвого досвіду, родинної, культурної та етнічної належності та враховують думку дитини, якщо вона досягла такого віку і рівня розвитку, що може її висловити.

Згідно зі статтею 8 Закону України «Про охорону дитинства» кожна дитина має право на рівень життя, достатній для її фізичного, інтелектуального, морального, культурного, духовного і соціального розвитку. Батьки або особи, які їх замінюють, несуть відповідальність за створення умов, необхідних для всебічного розвитку дитини, відповідно до законів України.

Відповідно до частини 3 статті 17 Закону України «Про охорону дитинства» батьки або особи, які їх замінюють, не мають права без дозволу органів опіки і піклування, наданого відповідно до закону, укладати договори, які підлягають нотаріальному посвідченню та/або державній реєстрації, відмовлятися від належних дитині майнових прав, здійснювати поділ, обмін, відчуження житла, зобов'язуватися від імені дитини порукою, видавати письмові зобов'язання.

Згідно із вимогами статті 18 Закону України «Про охорону дитинства» діти - члени сім'ї наймача або власника жилого приміщення мають право користуватися займаним приміщенням нарівні з власником або наймачем. Органи опіки та піклування зобов'язані здійснювати контроль за додержанням батьками або особами, які їх замінюють, майнових та житлових прав дітей при відчуженні жилих приміщень та купівлі нового житла.

28 жовтня 2020 року на засіданні комісії з питань захисту прав дитини при виконавчому комітеті Білоцерківської міської ради розглядалося питання щодо визнання неповнолітнього _____ таким, що втратив право користування житловим _____

приміщенням у присутності його матері . Мати неповнолітнього повідомила, що фактично у спірному житлі проживає вона із неповнолітнім сином та чоловіком . Вона зазначила, що намагається із своїм батьком вирішувати спір шляхом домовленостей, але на її пропозиції батько не погоджується. Комісія з питань захисту прав дитини, дослідивши документи по справі, заслухавши пояснення відповідача, враховуючи вищенаведені норми чинного законодавства України, дійшла до висновку, що визнання неповнолітнього таким, що втратив право користування житловим приміщенням, не відповідає його інтересам та призведе до звуження обсягу існуючих житлових прав дитини й порушення охоронюваних законом її інтересів, тому рекомендувала службі у справах дітей Білоцерківської міської ради підготувати відповідний висновок органу опіки та піклування до суду.

Враховуючи вищезазначене, керуючись інтересами неповнолітньої дитини, відповідно до Конвенції ООН «Про права дитини», статті 47 Конституції України, статей 7, 19, Сімейного кодексу України, статей 1, 8, 17, 18 Закону України «Про охорону дитинства», статті 40 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Порядку провадження органами опіки та піклування діяльності, пов'язаної із захистом прав дитини, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 вересня 2008 року № 866, орган опіки та піклування - виконавчий комітет міської ради дійшов до висновку:

1. Визнання неповнолітнього року народження, таким, що втратив право користування житловим приміщенням за адресою: вул. , м. Біла Церква, Київська область, є таким, що суперечить правам та інтересам дитини, звужує обсяг існуючих житлових прав неповнолітнього та порушує його охоронювані законом інтереси.

2. Контроль за виконанням рішення покласти на заступника міського голови Возненко К.С.

Міський голова

Геннадій ДИКИЙ